

ELSŐ FEJEZET

A KIRÁLYVÖRÖS Ford F-150-es SuperCrew végiggördült a Georgia állambeli Albany utcáin. A kisteherautó sofőrjét annyira eltöltötte az optimizmus, hogy nem láthatta előre a csatákat, amelyek hamarosan elérik szülővárosát.

Jó lesz itt, gondolta a harminchét éves Nathan Hayes. Miután nyolc évet töltött Atlantában, Nathan hazajött Albanyba, háromórányi autótúttal délebbre, feleségével és három gyermekével. Új munka. Új ház. Új kezdet. Még egy új kisteherautó is.

Feltűrt ingujj és lehúzott ablakok – Nathan élvezte a dél-georgiai napsütést. Megállt egy benzinkútnál Albany nyugati részén, ugyanannak a felújított változatában, amelynél húsz évvel korábban is megállt, miután megkapta a jogosítványát. Nyugtalan volt. Ez nem az ő városrésze – többnyire fehérek lakták, és abban az időben nem sokat ismert közülük. De a benzin olcsó volt, az út pedig csodás.

Nathan hosszan, lustán kinyújtóztatta a tagjait. Behelyezte a hitelkártyáját, és elégedetten dúdolva töltötte a benzint. Albanyban látta meg a napvilágot Ray Charles és a „Georgia On My Mind”, sőt a galaxis legjobb házi kosztját is itt készítették. A lakosság egyharmada fehér, kétharmada fekete volt, negyedük pedig a létminimum alatt élt.

Albany többször túlélte a Flint folyó áradását és a faji villongásokat. De minden szépségével és hibájával együtt, Albany volt az otthona.

Nathan visszazárta a tanksapkát, beszállt a kocsiba, és elfordította a kulcsot, amikor eszébe jutott a vérengzés. Fél tucat nagy, szerencsétlen cserebogár mindent beleadott, hogy nyomot hagyjon a szélvédőjén.

Kiszállt, és belemártott egy ablakmosót a vödörbe, amiről azonnal kiderült, hogy csontszáraz.

Miközben másik vödört keresett, Nathan felfigyelt a töltőállomás vegyes közönségére: egy túlzottan óvatos idős polgár Buickjával lassan vánszorgott a Newton út felé, egy középkorú nő sms-t írt a vezetőülésen, egy fejkendősrác pedig egy makulátlanul tiszta ezüst Denalinak támaszkodott.

Nathan a motort bekapcsolva és az ajtót nyitva hagyta; csak néhány másodpercre fordult el – legalábbis úgy tűnt neki. Amikor az ajtó becsapódott, ő megpördült, közben a kisteherautója kihúzott a kúttól.

Elöntötte az adrenalin. A vezetőoldal felé rohant, miközben a kocsi az utca irányába száguldott.

– Hé! Állj! Ne! – A Dougherty Középiskola futballcsapatában edződött izmai gyorsan reagáltak. Előrelendült, jobb karjával benyúlt a nyitott ablakon, és megragadta a kormányt, miközben a mozgó kocsi mellett rohant.

– Állj meg! – ordította Nathan. – Állj már meg!

Az autótolvaj, TJ, huszonnyolc éves volt, és keményebb, mint a bakancsbőr – Albany egyik legnagyobb bandájának, a Gengszter Nemzetnek vitathatatlan vezetője.

– Mi ütött beléd, ember? TJ fekvényomásban 190 kilót emelt, és harminc kilóval volt nehezebb a kihívójánál. Egyáltalán nem állt szándékában visszaadni a verdát.

Gázt adott, és rákanyarodott a főútra, de Nathan nem hagyta, hogy meglépjen. TJ többször is Nathan arcába csapott néhány durva jobb-egyenessel, majd az ujjait ütlegelte, hogy elengedje a kormányt.

– Megdöglesz ember! Megdöglesz!

Nathan lábujjai szinte felsikoltottak, Mizuno futócipője nem bírt el az aszfalttal. Jobb lába néha megtalálta a keskeny fellépőküszöböt, ilyenkor kicsit megkönnyebbült, hogy azután megint elveszítse a fejére mért ütés hatására. Miközben egyik kezével a kormányba kapaszkodott, Nathan a másikkal belecsimpaszkodott a tolvajba. A kocsi jobbra-balra kacsázott. Amikor Nathan hátrahajolt, hogy elkerülje az ütések, megpillantotta a szembejövő autókat.

TJ is látta őket, és feléjük húzott, remélve, hogy azok lehámozzák róla ezt az örültet.

Először egy ezüst Toyota suhant el, azután egy fehér Chevy; mindkettő lehúzódt, hogy elkerülje a közeledő kocsit. Nathan Hayes úgy himbálózott, mint egy hollywoodi kaszkadőr.

– Engedd el, te örült!

Végül Nathan fel tudott lépni a küszöbre, és minden csepp megmaradt erejét latba vetette, hogy félrerántsa a kormányt. A kisteherautó irányíthatatlanná vált, és leszáguldott az útról. Nathan a kavicsos, hepehupás útszélre gurult.

TJ egy fának csapódott, a légszák az arcába robbant, amitől elborította a vér. A bandavezér kikecmergett a kocsiból. Szédült és vérzett, igyekezett visszanyerni az egyensúlyát. TJ bosszút akart állni ezen a fickón, aki szembe mert szállni vele, de alig tudott megtenni néhány lépést anélkül, hogy meg ne botlott volna.

Az ezüst Denali, amit korábban a benzinkútnál látott, csikorogva állt meg TJ mellett.

– Siess, ember! – ordította a sofőr. – Nem éri meg, haver. Ugorj be! Menjünk!

TJ beszédült a Denaliba, ami elviharzott.

Nathan kábultan húzta magát a kocsija felé. Az arca vörös volt és sebes, kék kockás inge izzadságfoltos. Nadrágja elszakadt, jobb cipője szétnyílt, a zoknija csupa vér.

Egy gesztenyebarna hajú, fekete jóganadrágot viselő nő ugrott ki egy fehér Acadia utasüléséről. Odaszaladt Nathanhöz.

– Jól van?

Nathan ügyet sem vetve rá, feltartóztathatatlanul kúszott a kocsija felé.

A terepjáró szőke sofőrje megadta a helyszínt a 911 diszpécserének.

– Uram – mondta a gesztenyebarna hajú nő –, nyugton kell maradnia.

Nathan tovább kúszott, zavarodottan, de határozottan.

– Ne törődjön az autóval!

Nathan meg sem állva szólt vissza:

– Kit érdekel az autó?

A kerékbe kapaszkodva húzta fel magát annyira, hogy kinyithassa a kisteherautó hátsó ajtaját. Szívet tépő sírás hallatszott a kocsi egyik üléséről. A kisfiúból kiszabadult a felgyülemlett rémület, amikor meglátta izzadt és vérző apját a kocsi előtt térdelni. Nathan benyújtotta a kezét, hogy megvigasztalja.

Miközben egyre közelebbről szóltak a szirénák, a gesztenyebarna hajú nő nem tudta levenni a tekintetét Nathanról és az aprócska farmeroverallt viselő kisfiúról. Ez az idegen nem a birtoklási vágy megszállottja volt. Nem volt örült.

Hős volt – egy apa, aki az életét tette kockára, hogy megmentse a gyermekét.